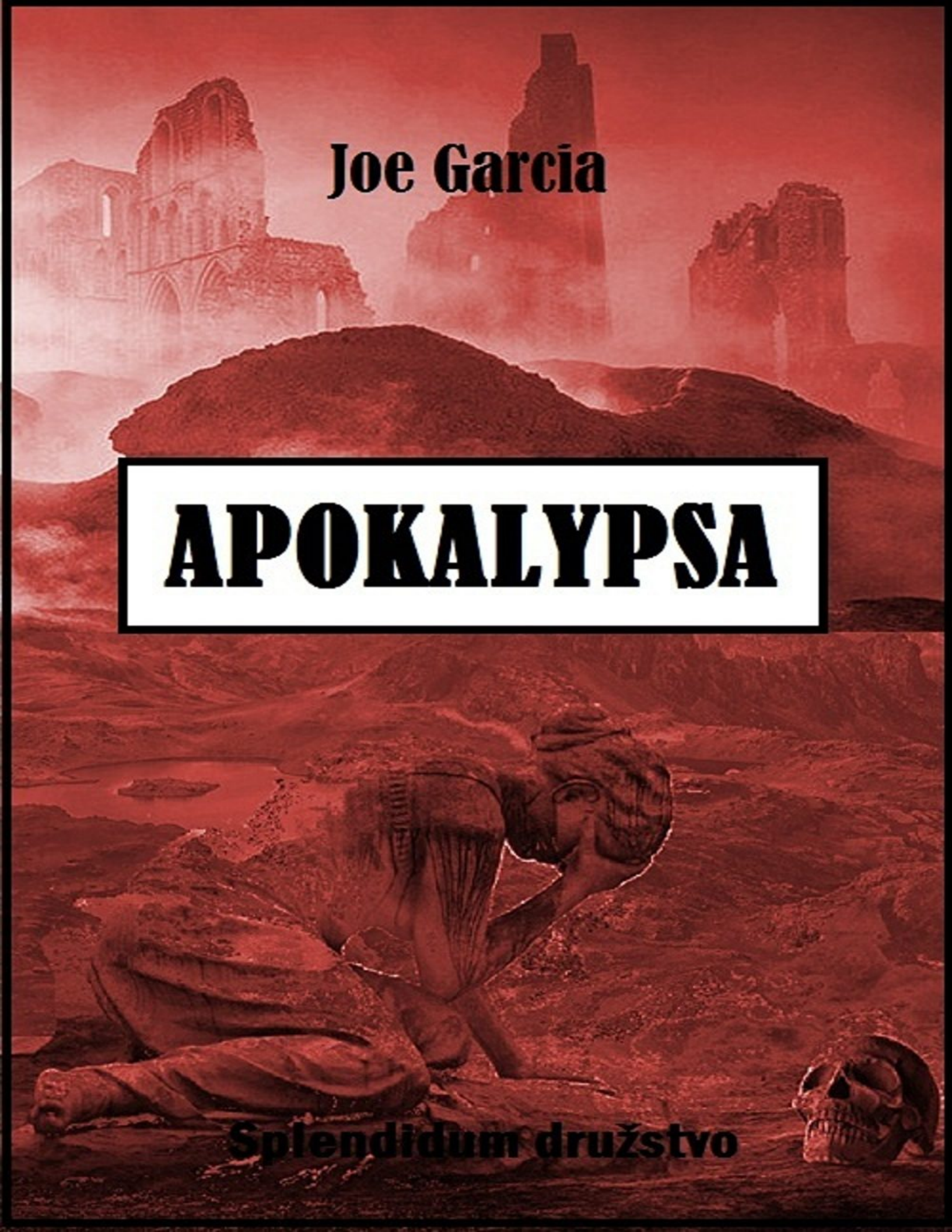

The background of the entire image is a monochromatic red-tinted illustration of an apocalyptic scene. In the upper half, there are the skeletal remains of a large, gothic-style building, possibly a cathedral or church, with smoke or mist rising from the ruins. In the lower half, a figure is crawling on all fours across a desolate, rocky terrain. The figure appears to be wearing a dark, hooded garment. In the bottom right corner, a human skull is visible on the ground.

Joe García

APOKALYPSA

Splendidum društvo

Apokalypsa

JOE GARCIA

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Joe Garcia

Apokalypsa

Autor: Joe Garcia

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-51-8 EPUB

978-80-88394-52-5 MOBI

978-80-88394-53-2 PDF

Obsah

- I.
- II.
- III.
- IV.
- V.
- VI.
- VII.
- VIII.
- IX.
- X.

I.

Zdál se mi sen.
Snad záhadný hlas, ten
volal na nás?
Snad na mě jen?

„Z nebe zmizí slunce,
zhasne měsíc,
zvadnou věnce...
Bude víc
hrůzy.
Smějou se múzy
vybledlým obrazům.
Kde máš hvězdy malíři?
Nebe temné děsí

a ty...
Sbíráš drobky na talíři.
Je konec.
Copak nevidíš,
jak se chvějí hory?
Skály se řítí,
cesty z čedičových obru
se propadají
do rudých dír,
přichází vlk Fenrir.

Nastal konec světa.
Je to tady...
tři kruté zimy bez léta.

Jak děsivé,
už to tady bylo.
Lidé přestali dbát morálky.
Děvčátko smutné
počítalo korálky
padající
z krku
umírající
matky.

Jak děsivé.
Zabil ji vlastní muž
už
doléhlo na něho
zlověstné znamení
blížící se smrti.

Jak děsivé.
Bratr zabíjí bratra
a znásilňuje sestry.
Z lidí se stali divoši,
z dětí hastroši
bezprizorní.

Jak děsivé.
Obrovský had světa
rozbouřil moře
a nastalo hoře.
Slzy solí
propadlé údolí.

Jak děsivé.
Démon ohně
zažehl snad celý svět.
Ano,

právě teď.
Třásl se smíchem
Thorův červený vous.
Děsí blesky
metané Diem.
Mrkl okem
Hromový pták,
je to tak.
Hoří, hoří
plíce světa.
Zrození potrvá léta.

'La, la, la,'
tíše zněla Vědmina píseň;
tíseň, tíseň
kanula jako prška
na mladou travu.

Už to tady bylo.
Zemětřesení, povodně
– mužstvo schopné zbraně
se propadlo do země.
Hrůzné výkřiky čeřily
pěnu v moři.
Ostrov pomalu
zalila bažina.

Nejsou hory
jen rovina.
Nikdo si již
na bájnou Atlantidu
nevzpomíná.

A bylo to tak.
V té době se počítaly dny
po deseti, padesáti a stu,
roky a týdny
jako dnes.
Věz,
Děti zákona Jediného
žili,
a v boha jednoho věřili.

Nesl se mocnou civilizací hlas:
'Použij lásku ke své denní činnosti,
miluj denní zkušenosti.
Ve svém vztahu k blízkému
poznáš zákon Jediného.'

Bílou barvu